

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200499
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200499.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Ing. Peter Gajdoš- Lekárň OPIUM, IČO: 351 90 779, Námestie SNP 71, Zvolen, právne zastúpený JUDr. Jozefom Brázdilom, advokátom so sídlom Trhová 1, Zvolen, proti žalovanému: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, Limbová 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S09321/2014-OP/Š zo dňa 10. februára 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/72/2014-30 zo dňa 20. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/72/2014-30 zo dňa 20. mája 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. S09321/2014-OP/Š zo dňa 10.02.2014 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi na účet jeho advokáta 140 € na náhradu trov konania z titulu súdnych poplatkov a 511,35 € z titulu trov právneho zastúpenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S09321/2014-OP/Š zo dňa 10.02.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Banskobystrického samosprávneho kraja č. 7020/2013/OZ, 30663/2013/OZ zo dňa 16.08.2013 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa“) o uložení pokuty vo výške 1900 Eur za spáchanie správneho deliktu podľa § 138 ods. 5 písm. b), § 138 ods. 5 písm. ay) zákona č. 362/2011 Z.z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o liekoch“).

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že s ohľadom na vymedzenie žalobných dôvodov posúdil, či procesný postup, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, bol v medziach zákona, či vydané rozhodnutie obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, či boli závery žalovaného dostatočne dôkazne podložené a či boli skutkové zistenia právne správne.

Krajský súd sa predovšetkým stotožnil so žalobcom v tom, že žalovaný napadnutým rozhodnutím síce rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa formálne potvrdil, ale v skutočnosti ho zmenil. Zo zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), ktorého právnomu režimu konanie podľa zákona o liekoch podlieha, vyplýva, že odvolací správny orgán napadnuté rozhodnutie zmení alebo zruší, ak sú preto dôvody; inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. K zmene prvostupňového rozhodnutia v odvolacom konaní môže odvolací orgán pristúpiť aj vtedy, ak považuje za potrebné odstrániť formálne nedostatky prvostupňového rozhodnutia. Formálne vady rozhodnutia, ktoré nespôsobujú účastníkovi konania ujmu, totiž nie sú podstatnou vadou, pre ktorú by bolo nevyhnutné rozhodnutie ako nezákonné zrušiť.

V prejednávanej veci žalovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia preformuloval vymedzenie skutkov, pre ktoré bolo voči žalobcovi začaté správne konanie a za ktoré bol aj prvostupňovým rozhodnutím postihnutý. Žalovaný týmto postupom v súlade so zákonom odstránil formálne nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutia bez toho, aby podstatným spôsobom zmenil totožnosť skutkov identifikovaných už v oznámení o začatí správneho konania. Je nesporné, že žalovaný postupoval z formálneho hľadiska nesprávne, keď podľa výroku napadnutého rozhodnutia zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, pretože v skutočnosti prvostupňové rozhodnutie zmenil, pričom rozsah tejto zmeny uviedol vo výrokovej časti napadnutého druhostupňového rozhodnutia. Ide o formálnu vadu rozhodnutia, pretože žalovaný mal vo výrokovej časti výslovne uviesť, že prvostupňové rozhodnutie mení, nie potvrdzuje a odvolanie žalobcu zamietá. Týmto postupom sa dopustil v konaní vady, ktorá však podľa názoru súdu nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia, pretože jeho obsah (výroková časť) nevzbudzuje žiadne pochybnosti o tom, ako žalovaný o predmete konania rozhodol, pričom svojím postupom neukrátil žalobcu na jeho právach. Totožnosť skutkov od začatia správneho konania až po vydanie napadnutého rozhodnutia bola podľa názoru súdu zachovaná, keďže z celého priebehu konania je nepochybné, že žalobca bol postihnutý za nedodržanie správnej lekárskej praxe (nezaznamenával, nekontroloval a nevyhodnocoval teplotu a vlhkosť liekov, liečiv a pomocných látok; nemal v prevádzkarni licenciu na výkon činnosti odborného zástupcu) a za porušenie povinnosti nevydávať humánne lieky s obsahom drogového prekurzora vo väčšom balení, ako je potrebné na jeden liečebný cyklus.

Skutkové vymedzenie správnych deliktov, za ktoré bola žalobcovi napadnutým rozhodnutím uložená sankcia, je podľa mienky súdu dostatočné na to, aby boli predmetné skutky nezameniteľne identifikované, najmä s ohľadom na vylúčenie prípadného dvojitého postihu pre rovnaký skutok, prekážky litispendencie či rozhodnutej veci, ale aj pre určenie rozsahu dokazovania a zabezpečenia riadneho práva účastníka na obhajobu.

Pokiaľ ide o nedodržanie požiadavky správnej lekárskej praxe na denné zaznamenávanie, kontrolovanie a vyhodnocovanie teploty a vlhkosti prevádzky, zo správy inšpekcie Štátneho ústavu pre kontrolu liečiv (ďalej len „ŠŤKL“) zo dňa 01.03.2013 jednoznačne vyplýva, že počas kontrolovaného obdobia žalobca nevedol denné evidencie teploty a vlhkosti, pričom okamžité odstránenie tohto nedostatku potvrdila v zázname odborná zástupkyňa žalobcu Pharm. Dr. I. H.. Žalobca počas konania nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by teplotu a vlhkosť denne zaznamenával, kontroloval a vyhodnocoval. Uvedená požiadavka vyplýva z § 30 ods. 8 vyhlášky č. 129/2012 Z.z. účinnej od 15.05.2012, ktorá zrušila predchádzajúcu vyhlášku č. 198/2001 Z. z. upravujúcu rovnakú povinnosť.

Takisto povinnosť mať na prevádzkarni doklady týkajúce sa povolenia na poskytovanie lekárskej starostlivosti je zaradená medzi požiadavky správnej lekárskej praxe, ktoré musí držiteľ povolenia na poskytovanie lekárskej starostlivosti dodržiavať, inak sa dopúšťa správneho deliktu podľa § 138 ods. 5 písm. b) zákona o liekoch. Pod dokladmi týkajúcimi sa povolenia na poskytovanie lekárskej starostlivosti sa rozumie aj licencia na výkon činnosti odborného zástupcu (§ 6 ods. 4 písm. e) zákona o liekoch). Zo záznamu z inšpekcie v prevádzkarni žalobcu nepochybne vyplýva, že táto licencia sa pri kontrole v prevádzkarni nenachádzala, čo nakoniec žalobca v konaní nepopieral.

Zo zoznamu vyššie označených liečiv s obsahom drogového prekurzora, ktoré boli vydané v prevádzkarni žalobcu v čase od 01.01.2012 do 01.03.2013, nesporne vyplýva, že žalobca opakovane vydal tieto druhy liečiv, ktorých výdaj nie je viazaný na lekársky predpis, vo väčšom počte balení, ako je potrebné na jeden liečebný cyklus, teda viac ako jedno balenie. Žalovaný správne poznamenal, že takéto konanie držiteľa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti je výslovne zakázané, pričom zákon z tohto zákazu nepozná žiadne výnimky. Tvrdenia žalobcu, že predmetné lieky mohli byť vo väčšom počte balení vydané naraz jednej osobe, avšak určené pre iné osoby, považoval súd za nepodložené a nepreukázané. Naopak, správne orgány preukázali žalobcovi porušenie zákonnej povinnosti, ktoré žalobca uvedeným hypotetickým tvrdením nijako nevyvrátil.

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného i postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli z hľadiska vymedzenia žaloby v súlade so zákonom. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupoval súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu zamietol. Právo na náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Namietal že krajský súd dospel v rozsudku k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj k nesprávnym právnym záverom vo veci samej.

Dôvodil tým, že už v žalobe namietal, že žalovaný prekročil rámec „potvrdenia“ rozhodnutia tým, že nedodržiaval totožnosť skutku, času a miesta, ako aj údajne porušených právnych povinností v lekárni žalobcu. Keďže skutky neboli v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu dostatočným nezameniteľným spôsobom vyšpecifikované, nebolo zrejmé čo je predmetom konania, aké konkrétne pochybenia v konkrétnom čase, mieste mali nastať. Navyše, znenie výroku správneho orgánu 1. stupňa ani nekorešponduje s jeho odôvodnením, pretože popisuje len dva skutky: nemeranie teplôt, vlhkosti v prevádzke a vydávanie väčšieho množstva balení liekov pacientom. Popis údajného ďalšieho skutku - absencia dokladu licencie na výkon činnosti odborného zástupcu vo výroku rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa vôbec nebola, i keď v odôvodnení sa spomína. Nemohlo teda odvolacím správnym orgánom dôjsť ku konvalidácii týchto väd spôsobom, akým to realizoval žalovaný, lebo tým prakticky nahradil zásadné obsahové nedostatky podstatných náležitostí prvostupňového rozhodnutia v správnom konaní. Tým zasiahol do práv žalobcu na spravodlivé konanie porušením ústavnej zásady dvojinstančnosti konania. Uvedené procesné pochybenie zakladá nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, čo však prvostupňový súd na str.6 odôvodnenia rozsudku nesprávne právne vyhodnotil. V tomto žalobca videl odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Uviedol, že celkovo predmetom prvostupňového konania bola pokuta za tri skutky, ku ktorým sa vyjadril už v podanej žalobe, na ktorú zároveň odkazoval. Namietal, že súd dospel v tejto súvislosti dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Ďalej namietal, že v treťom odseku výroku rozhodnutia žalovaného uvedenie lehoty porušenia je v nesúlade s obsahom spisov, resp. nie je podporené konkrétne popísaným dôkazom o tom kedy, kde, komu, v akom druhu a v akom rozsahu sa údajne malo vydať väčšie množstvo balení liekov. Správa inšpekcie mala byť spísaná dňa 01.03.2013, nevedel však, z čoho bolo zistené porušenie trvajúce už od 01.01.2012 do 01.03.2013. Ani s týmto argumentom sa prvostupňový súd nevysporiadal.

Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V prípade úspechu v odvolacom konaní si uplatnil náhradu trov konania vo výške 511,35 Eur.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca vytýka nedostatky rozhodnutiu správneho orgánu 1. stupňa. V správnom súdnictve je však predmetom preskúmania rozhodnutie druhostupňového orgánu. Z toho vyplýva nesprávny argument žalobcu, že žalovaný nahradil zásadné obsahové nedostatky náležitostí rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa.

Poukázal na to, že v napadnutom rozhodnutí konvalidoval formálne vady výroku rozhodnutia

samosprávneho kraja na základe rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v oblasti správnych deliktov. Skutkový a právny stav zistil dostatočne. To potvrdil aj prvostupňový súd, pretože procesný postup ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so Správnym poriadkom a zákonom o liekoch.

Žalovaný už v samotnom odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z hľadiska právnej stránky náležitostí správneho rozhodnutia uviedol výrok rozhodnutia v súlade s § 47 ods. 1 Správneho poriadku a judikatúry súdov, čím konvalidoval formálne vady výroku rozhodnutia. Konkrétne skutočnosti uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe žalobcu. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval pravdivosť jeho tvrdení. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že ustanovenie § 23 ods. 1 písm. aj) zákona o liekoch nebolo v čase od 01.01.2012 do 31.12.2012 zakotvené. Inšpekcia bola vykonávaná dňa 01.03.2013, teda bolo brané obdobie od 01.01.2012 do 01.03.2013. Zároveň túto skutočnosť v žalobnom návrhu žalobca nenamietal.

Z uvedeného podľa názoru žalovaného vyplýva, že krajský správny súd vyvodil správny záver, keď žalobu zamietol a rozhodnutie žalovaného potvrdil. Odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 138 ods. 29 zákona o liekoch, samosprávny kraj uloží pokutu od 500 eur do 25 000 eur za iné správne delikty podľa odseku 5 okrem písmena bb), ak ide o držiteľa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vo verejnej lekárni, držiteľa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vo výdajni zdravotníckych pomôcok, držiteľa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vo výdajni audio-protetických zdravotníckych pomôcok a držiteľa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vo výdajni ortopedicko-protetických zdravotníckych pomôcok.

Podľa § 142 ods. 1 zákona o liekoch, na konania vo veciach ustanovených týmto zákonom sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem ustanovení § 128 ods. 3 až 7.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 59 ods. 1, 2 Správneho poriadku, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Predmetom odvolacieho konania v predmetnej veci bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 1900 Eur za spáchanie správneho deliktu podľa § 138 ods. 5 písm. b), § 138 ods. 5 písm. ay) zákona o liekoch.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis má odvolací súd za preukázané, že dňa 01.03.2013 ŠÚKL v prevádzke žalobcu na Nám. SNP 71, Zvolen vykonal inšpekciu. Na základe výsledkov inšpekcie začal správny orgán 1. stupňa proti žalobcovi správne konanie a následne po obdržaní vyjadrenia žalobcu vydal prvostupňové rozhodnutie, ktorým podľa § 139 ods. 29 zákona č. 362/2011 Z.z. uložil žalobcovi ako držiteľovi povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vo verejnej lekárni pokutu vo výške 1900 Eur za to: „... že sa dopustil správneho deliktu podľa § 138 ods. 5 písm. b) zákona č. 362/2011 Z.z. tým, že nedodržiava požiadavky správnej lekárenskej praxe a podľa § 138 ods. 5 písm. ay) zákona č. 362/2011 Z.z., tým, že pri výdaji humánneho lieku s obsahom drogového prekurzora, ktorého výdaj nie je viazaný na lekárske predpis, vydával tento humánny liek vo väčšom počte balení, ako je potrebné na jeden liečebný cyklus a tým porušil povinnosti držiteľa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti určené v ustanovení § 23 ods. 1 písm. b) zákona č. 362/2011 Z.z. a § 23 ods. 1 písm. aj) zákona č. 362/2011 Z.z.“.

Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa potvrdil tak, že žalobcovi uložil podľa § 138 ods. 29 zákona o liekoch súhrnnú pokutu vo výške 1900 Eur za to, že:

- „sa dňa 01.03.2013 dopustil správneho deliktu podľa § 138 ods. 5 písm. b) zákona o liekoch tým, že nedodržiaval požiadavky správnej lekárenskej praxe, keď v rozpore s § 30 ods. 8 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 129/2012 Z.z. o správnej lekárenskej praxi denne nezaznamenával, nekontroloval a nevyhodnocoval teplotu a vlhkosť liekov, liečiv a pomocných látok

- nemal v prevádzkarni doklad týkajúci sa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti - licenciu na výkon činnosti odborného zástupcu, čo je v rozpore s § 37 písm. a) vyhlášky č. 129/2012 Z.z., čím porušil povinnosť ustanovenú v § 23 ods. 1 písm. b) zákona o liekoch

- v časovom období od 01.01.2012 do 01.03.2013 sa dopustil správneho deliktu podľa § 138 ods. 5 písm. ay) zákona o liekoch, keď humánne lieky s obsahom drogového prekurzora, ktorých výdaj nie je viazaný na lekárske predpis - NUROFEN STOPGRIP 24x200 mg, Nurofen Stop Grip 12x200 mg a Modafen 12x200 mg vydával vo väčšom počte balení, ako je potrebné na jeden liečebný cyklus, čím porušil povinnosť držiteľa povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti určenú v § 23 ods. 1 písm. aj) zákona o liekoch.“

Odvolací súd námietky žalobcu ohľadom väd výroku a odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a následnej nesprávnej konvalidácie týchto väd žalovaným v napadnutom rozhodnutí, čo nesprávne vyhodnotil ako zákonné krajský súd, považuje za dôvodné.

Žalovaný pochybil už v úvode napadnutého rozhodnutia, keď chybné a zmätočne uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa potvrdzuje, pričom v skutočnosti išlo o zmenu prvostupňového rozhodnutia, ako to nasledovne vyplýva z výrokového časti a aj z odôvodnenia rozhodnutia. Ide o formálnu chybu, ktorá sama o sebe nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia, ale v spojení s ďalšími pochybeniami žalovaného v predmetnej veci má za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Odvolací súd poukazuje na to, že prvostupňové, ako aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok. Preto aj pre odvolacie konanie platia základné zásady správneho konania, ktoré sú zakotvené v ustanovení § 3 ods. 1 až 4 Správneho poriadku. Odvolací správny orgán je povinný zrušiť alebo zmeniť každé nezákonné správne rozhodnutie.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že už samotné rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa trpí vadami spôsobujúce jeho nezákonnosť, nakoľko v ňom absentuje popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Zároveň odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia trpí vadami, ktoré predstavujú ďalší dôvod na zrušenie rozhodnutia a nie zmenu. Žalovaný v rámci odvolacieho konania preformuloval vymedzenie skutkov, ktorých sa žalobca dopustil a tým sa snažil konvalidovať pochybenie správneho orgánu 1. stupňa. Žalovaný, ako aj krajský súd nesprávne uvádzajú, že ide o formálne chyby, ktoré nemajú vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu má táto zmena rozhodnutia povahu neprípustného odstránenia väd vo výrokovvej časti prvostupňového správneho rozhodnutia a nie jeho zmenu v zmysle ustanovenia § 59 Správneho poriadku.

Z hľadiska ustálenej súdnej praxe považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že výrok rozhodnutia o postihu za správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. V prípade, že správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší tým ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 6. marca 2008).

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu priamo v ustanovení § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Taktiež je potrebné uviesť, že záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie príslušného správneho deliktu z hľadiska vecného, časového a miestneho plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, pretože i na rozhodovanie o správnych deliktoch je potrebné aplikovať požiadavky článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Z článku 6 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že veci priestupkové a taktiež veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“ musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnych orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie).

Zákonná úprava je jednoznačná napr. pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Pri správnych deliktoch takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia v právnej úprave nie je a odkazuje tu len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), teda vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 1900 Eur je potrebné, vzhľadom na uvedené, považovať za rozhodnutie trestného charakteru a takýmto rozhodnutím je teda i rozhodnutie o správnom delikte a preto je nevyhnutné vymedziť presne vo výrokovvej časti, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto požiadavka podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to predovšetkým z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19. mája 2010).

Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nespĺňa požiadavky o určitosti, konkrétnosti a zrozumiteľnosti výroku a správny delikt spáchaný

žalobcom nevyvedie dostatočne na to, aby nebol zameniteľný s iným skutkom. Zároveň svoje rozhodnutie správny orgán 1. stupňa nedostatočne odôvodnil, a to v súvislosti so zisteným skutkovým stavom, a dôkazmi preukazujúcimi spáchanie deliktu žalobcom. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí snažil konvalidovať tieto nedostatky prvostupňového rozhodnutia a nesprávne sa domnieval, rovnako ako aj krajský súd, že ide len o formálne vady, ktoré nemajú vplyv na zákonnosť rozhodnutia, pričom aj výrok rozhodnutia žalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa zákonné požiadavky.

Žalovaný si neuvedomil, že ako orgán konajúci v odvolacom konaní môže konať iba vo vlastnom mene a že príslušnou zmenou prvostupňového rozhodnutia môže, a ak chce zmeniť, musí ako odvolací správny orgán nahrádzať rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, avšak nemôže ako odvolací orgán konať v mene prvostupňového správneho orgánu a nevyplýva mu ani zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu právomoc nejakým spôsobom vylepšovať, príp. upravovať svojím rozhodnutím výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý považuje za chybný alebo nesprávny, príp. neúplný (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Sžo/219/2010 zo dňa 18. apríla 2012).

Žalovaný upravil svojím rozhodnutím text prvostupňového správneho rozhodnutia aj tým, že časť výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa doplnil textom iného znenia - popisom ďalšieho skutku spáchaného žalobcom, týkajúceho sa absencie licencie na výkon činnosti odborného zástupcu v prevádzkarni, ktorý správny orgán 1. stupňa neuviedol vo výroku rozhodnutia, aj keď ho spomenul v odôvodnení. Uvedená skutočnosť je vnímaná v zmysle ustálenej súdnej praxe v oblasti správneho súdnictva ako nezákonná a preto takáto „zmena výroku prvostupňového rozhodnutia“, ako bola vykonaná v odvolacom konaní, spôsobila potom nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Odvolací súd na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie žalovaného trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, odvolací súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale v zmysle § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ňom bude potrebné, aby žalovaný v novom rozhodnutí odstránil nedostatky týkajúce sa výrokového časti a v súvislosti s tým aj nedostatky odôvodnenia rozhodnutia tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu (§ 59 a § 60a Správneho poriadku). V ďalšom konaní je žalovaný viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.). Ostatnými námietkami sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko zistil závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie nezákonného rozhodnutia žalovaného.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal náhradu trov konania jednak z titulu zaplatených súdnych poplatkov 2x70 Eur a jednak z titulu trov právneho zastúpenia podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vo výške 511,35 Eur. Tie pozostávajú z odmeny za 3 úkony právnej služby v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby a podanie odvolania) po 134 Eur, 3x režijný paušál po 8,04 Eur a 20 % DPH, spolu 511,35 Eur. Iné trovy právneho zastúpenia si žalobca nevyčísľil.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.